

og Hoved i Dynen som et Barn, mens en forfærdelig Hulken gennemrystede hans svære Legeme.

Hun laa et Øjeblik ganske stille, med fast til-lukkede Øjne. Saa løftede hun sin matte Haand fra Dynen og lod den stryge henover hans Haar; — hun kunde ikke lade det være, skønt hun mere end hundrede Gange havde hørt den samme oprivende Angergraad og ladet sig skuffe af de samme dyre Løfter. Og tilsidst fyldtes ogsaa hendes Øjne med Taarer, og idet hun lagde begge sine Hænder om hans store Hoved, trykkede hun det ind til sit indfaldne Bryst og hviskede over ham:

„Min stakkels — stakkels Bernhard!“
